Krupiérka

KATEŘINA CHALOUPKOVÁ

Krupiérka

Kateřina Chaloupková

2

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
V pořadí 174. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Korektura, redakce a sazba: Kristýna Tichá, Pavla Hanáková,
Monika Kurucová

Obálka: JPolc, db_photography_cz, modelka – Bari Drabek
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88568-43-8 epub
978-80-88568-42-1 PDF

Playlist

Lenzspot – Survival Mode

EdoMan – Pains

FazerleX – Parallel me

drunken night – Fire In My Vein

disclaimer without remarks – The way I go – Soft Chill Dow...

Crimson Sorrow – Soul-Wandering

Shadow Beloved – Burn Me Beautiful

Ava Veex – I'm Done With You

LadyAn – We Stand Unbroken

Jvoi – I can breathe

Silus – Born to Fight

Drae Kash – Unbreakable Soul

Anotace

Útěk z Kolumbie jí zachránil život, ale minulost si ji stejně našla. Sanaya začne nový život jako krupiérka v luxusním kasinu ovládaném podsvětím. Chce jen splatit svůj dluh a získat vytouženou svobodu. Jenže osud jí rozdá jiné karty ve chvíli, kdy pozná muže, který se může stát její spásou… nebo zkázou. Ve světě plném lží, násilí a nebezpečných spojenectví bude muset zjistit, komu může věřit. Protože některé partie se nehrají o peníze, ale o svobodu, loajalitu a život.

Jde o pokračování série Královny hříchu, ale lze číst i samostatně.

První kapitola

Sanaya

Vzbudí mě hlasité bušení na dveře. Rozlepím ospalé oči a zamžourám na hodiny, které ukazují teprve sedm. Táta i oba bratři se v kuchyni chystají ke Colombovi, jednomu z těch grázlů, kterým patří půl města včetně nevěstince. Každý ví, že je neradno si s ním zahrávat, a přitom pro něj moje rodina pracuje.

Máma mu nějakou dobu dělala hospodyni, ale po těžké nemoci před pár lety zemřela. Její povinnosti doma tak přešly na mě, tedy jestli se tomu tady vůbec dá říkat domov. Od té doby se starám o otce i bratry a vařím i pro jejich kolegy, kteří k nám občas zajdou na jídlo.

Zbraně mají neustále u sebe a lidé se jim raději vyhýbají. Stačí, aby je zahlédli poblíž, a už přecházejí na druhou stranu ulice, jen aby se s nimi nemuseli potkat tváří v tvář.

Posadím se na rozestlaném gauči v koutě kuchyně a stáhnu si přikrývku z nohou. Otec zatím projde do předsíně, odkud se ozve zavrzání podlahy. Než stihne odemknout, proklouznu do koupelny a zavřu za sebou, abych se mohla trochu probrat.

Sotva si stihnu opláchnout obličej, z chodby ke mně dolehnou zvýšené hlasy. Zarazím se s mokrýma rukama nad umyvadlem a zaposlouchám se. Otcův hlas poznávám, ten druhý ne, ale podle tónu se rozhodně nebaví o ničem příjemném. *Co po něm takhle brzy někdo chce?*

Výstřel mě vyleká natolik, že loktem narazím do umyvadla. Bolest skoro nevnímám, protože vzápětí zazní další rány a mně dojde, že jsou tam někde i oba bratři. Panikařím. Ucouvnu ode dveří a zoufale se rozhlédnu po prostorné koupelně, jenže úzkým okénkem bych se neprotáhla. Zhasnu a vklouznu do vany, jediné možnosti, která mě v tu chvíli napadne. Snažím se zatáhnout závěs co nejtišeji, ale roztřesené prsty mě neposlouchají. Konečně se mi to podaří a přikrčím se u vzdálenějšího konce vany s koleny přitaženými k hrudi, abych se látky nedotýkala.

Srdce mi prudce buší a ve spáncích mi tepe, zatímco mi po zádech stéká studený pot. Je mi až zle. Přitisknu si dlaň na ústa a snažím se dýchat potichu, přesto mi každý nádech připadá hlasitý. Zuby mi začnou cvakat o sebe, a tak sevřu čelisti a soustředím se jen na to, abych se přestala třást. Jestli pohnu závěsem, uvidí mě.

Poté nastane ticho, v němž marně čekám na otcův hlas. Místo něj se ozvou kroky na vrzající podlaze. Nasucho polknu a v duchu prosím, aby vypadli.

Zůstanu bez hnutí a poslouchám. Muži jsou tak blízko, že rozeznám jejich dech.

7

„Kde je ta jejich děvka?“ ozve se mužský hlas.

„Prohledejte to tady. Jestli tu není a je někde na trhu, tak nás Djago zabije. Řekl, že se máme zbavit celé rodiny.“

Cvakne klika a dveře se otevřou. Škvírou mezi stěnou a neprůhledným závěsem pronikne světlo. Při zmínce o celé rodině se mi stáhne hrdlo tak, že mám co dělat, abych nevzlykla. Ještě pevněji sevřu víčka a upnu se k té nesmyslné dětské představě, že když nevidím já je, neuvidí ani oni mě.

Dochází mi vzduch, a tak se opatrně nadechnu, jen abych vzápětí znovu ztuhla při každém zašustění za závěsem. Stačilo by jej odhrnout a bylo by po všem. Nemám se čím bránit ani kam ustoupit, můžu jen čekat a doufat.

„Tady taky nic!“ zavolá někdo z chodby.

Kroky se blíží. Pootevřu oči a na závěsu rozeznám nezřetelný stín vcházející mezi dveře. Rozsvítí v koupelně a vejde. Sleduju ho ze svého úkrytu a tisknu záda ke studenému smaltu. Po tváři mi steče kapka potu, na okamžik se zachytí na špičce nosu a pak dopadne na dno vany. Slyším ji tak zřetelně, až mi připadá nemožné, že ji neslyšel i on. Čekám, kdy sáhne po závěsu a odhrne ho.

Náhlé zatroubení zvenku mě přiměje sebou škubnout. Zakousnu se do rtu, abych nevyjekla, a zůstanu ztuhlá strachy, že jsem se právě prozradila.

„Máme společnost!“ zařve někdo z kuchyně. „Colombovi lidi jsou za rohem!“

8

„Do prdele!“ zakleje ten parchant v koupelně.

Z chodby se ozvou rychlé kroky a další hlas.

„Vypadněte odtamtud! Hned!“

Ozve se rána, jako by kopl do skříňky, ale místo toho, aby se ke mně přiblížil, vyběhne z koupelny. Jeho stín zmizí a kroky se přidají k těm ostatním na chodbě. Dveře nejspíš nechal otevřené, protože hlasy odtamtud slyším pořád stejně zřetelně.

„Ta holka tady není!“ křikne na ostatní.

Vzápětí bouchnou vchodové dveře, venku naskočí motory a zaskřípějí pneumatiky. Poslouchám, dokud jejich zvuk nezeslábne, ale ani potom si netroufnu pohnout se. *Opravdu odjeli, nebo jen čekají, až vylezu z úkrytu?* Stačilo by, aby tu zůstal jediný z nich.

Další chvíle mi připadá nekonečná. Jak se ticho prodlužuje, trochu se mi uleví, jenže pak mě začne děsit ještě víc než předchozí křik. *Proč neslyším tátu ani bratry? Kde jsou ti Colombovi lidé, o kterých muži mluvili?*

Nakonec nevydržím čekat a opatrně odhrnu kraj závěsu. Prázdná koupelna mi dodá odvahu vylézt ven. Musím se přidržet umyvadla, než mě ztuhlé nohy unesou. Konečně se zhluboka nadechnu.

„Tati?“ zavolám opatrně směrem do chodby, ale odpovědi se nedočkám. Z kuchyně ke mně pronikne pach krve a já se zastavím na prahu. Pohledem přejedu rozházené židle i rozestlaný gauč, jehož bílé povlečení teď hyzdí rudé skvrny. Hledám kohokoli,

kdo by mi řekl, že už je po všem a jen se tu udělal strašný nepořádek.

Pak si za rohem stolu všimnu nehybné ruky obrácené dlaní vzhůru. Přistoupím blíž a teprve teď uvidím tátu, který leží na zádech s očima doširoka otevřenýma. Zakryju si pusu, ale přidušený výkřik už nezastavím. Klesnu vedle něj na kolena, chytnu ho za rameno a zkusím jím zatřást.

„Tati, prosím tě…“ Nereaguje a já se mu bojím podívat do obličeje, protože tam je odpověď, kterou nechci znát.

Na hrudi má košili protrženou a nasáklou krví, která ztmavla i pod jeho tělem a rozlévá se po podlaze. Odtáhnu potřísněnou ruku a zůstanu na ni zírat, neschopná přijmout, co se stalo. Zvedá se mi žaludek a každý pokus nadechnout se končí vzlykem, který už nedokážu zadržet.

Přes slzy se rozhlédnu po bratrech a najdu je u dveří. Jeden leží těsně u prahu, druhý o kus dál, s rukou nataženou k pistoli na podlaze. Ještě před chvílí tu stáli a chystali se do práce. Přece nemůžou být oba mrtví. Panebože, vždyť jim bylo teprve pětadvacet.

Vždycky jsem se vedle nich cítila v bezpečí. Učili mě zacházet se zbraní, rozeznat kokain od mouky a domluvit se anglicky, protože podle nich jsem se o sebe musela umět postarat. Smála jsem se, že takové učitele nechci, a teď bych dala cokoliv za to, aby se se mnou jeden z nich znovu špičkoval. Pohledem se vrátím

k odhozené pistoli. Museli je překvapit, jinak si nedokážu vysvětlit, proč se neubránili.

Bojím se vstát, jako bych tím definitivně rozhodla, že už jim není pomoci. Přes slzy sotva vidím a v hlavě mi běží možnosti, kterých se nedokážu chytit. Mám zavolat pomoc, vyběhnout k sousedům, nebo počkat, jestli někdo přijde?

Pak se mi vybaví mužův hlas z koupelny. Djago chtěl zabít celou rodinu. Jakmile zjistí, že mě nezabili, pošle je zpátky.

S tou představou se přinutím zvednout a dojít do ložnice. Při převlékání se málem zapletu do vlastního trička, než se mi podaří navléknout si aspoň tílko, kraťasy a mikinu. Občanka mi vyklouzne z prstů, než ji společně s penězi a několika dalšími věcmi naházím do batohu. Telefon nechám ležet na stolku. Nevím, jestli by mě podle něj dokázali najít, ale strach mi nedovolí riskovat.

Jezdec zipu mi několikrát vyklouzne z roztřesených prstů, než se mi podaří batoh zavřít a přehodit si ho přes rameno. Ode dveří ještě jednou pohlédnu do kuchyně a málem se vrátím k otci. Nedokážu ho tam jen tak nechat ležet, stejně jako bratry, kteří by mě nikdy neopustili. Už udělám krok zpátky, ale zastaví mě představa mužů, kteří se vracejí do domu.

Cítím se, jako bych rodinu útěkem zrazovala, ale strach je silnější než touha zůstat s nimi.

„Odpusťte mi to," zašeptám do ticha místnosti a ustoupím zpátky do ložnice. Otevřu okno. Přelezu parapet, seskočím na

zem za domem a přikrčená pod okny doběhnu k zadní uličce. Nutím se dívat před sebe, protože kdybych se ohlédla, možná bych už dál nešla.

V uličce nikoho nepotkám. Z okolních domů nikdo nevychází a za zataženými okny nedokážu rozeznat, jestli mě někdo pozoruje. Nemám odvahu klepat na cizí dveře, a tak si narazím kšiltovku hluboko do čela a zamířím k hlavní ulici. Teprve o několik bloků dál se přimíchám mezi lidi mířící na trh. Snažím se splynout s davem, jenže obava, že mě někdo sleduje, mě nutí každých pár kroků otočit hlavu.

K autoservisu, kde bráchové občas vypomáhali, dojdu a sotva popadám dech. Potřebuju se alespoň trochu uklidnit, než tam vejdu, a tak se ještě za rohem opřu o špinavou zeď a sklouznu podél ní do dřepu, protože mě podlomené nohy přestávají nést.

Zakryju si ústa dlaní, ale vzlyky mi beztak unikají mezi prsty. Ramena se mi nekontrolovatelně třesou a slzy stékají tak rychle, že je nestíhám utírat. Před sebou pořád vidím tátův zakalený pohled i bratrovu ruku nataženou k pistoli. Zkusím zavřít oči, jenže tím jsou ty obrazy ještě zřetelnější.

Musím být silná, opakuju si, přestože bych se nejraději schoulila na zem a už nevstala.

Za rohem jsou Alvaro se Silvem, kteří nás znají odmalička. Jestli mi teď někdo může pomoct, jsou to oni. Upnu se k té představě a zůstanu ještě chvíli u zdi, než se mi podaří trochu zklidnit dech.

12

Otřu si mokré tváře do rukávu a s dlaní opřenou o omítku se pomalu zvednu. Několikrát se nadechnu, než dokážu vyjít zpoza rohu a zamířit k otevřeným vratům dílny.

Z rádia se line hudba a Alvaro se Silvem se nad otevřenou kapotou něčemu smějí. Na okamžik se zastavím. Obvykle bych na ně zakřičela pozdrav a popíchla je, že zase nic nedělají. Teď nechápu, jak může všechno kolem pokračovat, když táta i bratři leží doma v krvi.

Jakmile mě zahlédnou s oteklýma očima, mokrou tváří a batohem na zádech, oba ztuhnou.

„San, co se děje?“ vyhrkne Alvaro a společně se Silvem se ke mně rozběhne.

Otevřu ústa, ale nedokážu ze sebe dostat ani slovo. Snažím se jim odpovědět přes stažené hrdlo, zatímco se mi znovu rozklepe spodní ret. Vyslovit to nahlas znamená přiznat, že se to opravdu stalo a že už se nebudu moct přesvědčovat o nějakém příšerném omylu.

„Všichni…“ Hlas se mi zlomí a musím se nadechnout. „Všichni jsou mrtví.“

„Co?“ zazní dvojhlasně a zřejmě nerozumí tomu, co mumlám.

Oba se na sebe nechápavě podívají, ale ani jeden hned nic neřekne.

„Táta i bratři,“ dodám přes další slzy a sklopím hlavu, protože pohled na jejich zděšené obličeje už neunesu.

13

„Jak se to stalo?“ zeptá se Silvo nevěřícně a nervózně si prohrábne delší černé vlasy sahající k ramenům.

„Djago. Nechal je zastřelit,“ odpovím.

„Jak víš, že za tím stojí Djago?“

„Slyšela jsem jeho lidi, jak to jméno zmiňovali.“ Otřu si nos do rukávu. „Vím, že je Colombův nepřítel, ale proč kvůli tomu museli zastřelit tátu a bratry?“ Poslední slova skoro nedokážu vyslovit.

Alvaro mě obejme a já se mu opřu čelem o rameno. Je přibližně stejně vysoký jako já a jeho košile páchne olejem a benzínem, ale v tuhle chvíli je mi to jedno. Potřebuju se někoho držet, abych se zase nesesunula na zem.

„Proti nim nic nezmůžeme, San. Pokud chceš, můžeš u nás nějakou dobu bydlet. Třeba bychom to přece jen měli oznámit policii.“

„Nemůžu tu zůstat, ohrozila bych i vás. Hledají mě a policii nevěřím. Djago ji má určitě pod palcem, stejně jako všechno ostatní.“ Polknu naprázdno a odtáhnu se natolik, abych mu viděla do obličeje. „Víš, jak těžké bylo odejít? Nechat je tam jen tak ležet a utéct oknem?“ Poslední slovo mi uvázne v krku. „Pořád si říkám, že jsem měla něco udělat.“

„Slyšela jsi, že chtějí zabít i tebe?“ zeptá se Silvo.

Přikývnu.

„Říkali, že se mají zbavit celé rodiny, a hledali mě po domě. Musím zmizet dřív, než se pro mě vrátí.“

„Máš pravdu, policie nám nepomůže. Ten hajzl má kontakty všude po Kolumbii. Ale kam chceš jít?“ rozhazuje Alvaro rukama.

„Musím za hranice.“

Silvo si povzdechne a podívá se k vratům, jestli nás někdo neposlouchá.

„O něčem vím, ale je to nebezpečné.“

„Co může být nebezpečnějšího než tohle?“ Zvednu k němu oči, ale pak si všimnu zaschlé krve u nehtu a rychle sevřu ruku v pěst. „O rodinu už jsem přišla. Nechci čekat, až si přijdou pro mě. Prosím tě, jestli víš o nějaké možnosti, řekni mi ji.“

„Znám pár známých, co převážejí lidi do USA v námořních kontejnerech.“ Ustaraně si mě prohlédne. „Ale musela bys mít s sebou nějaké jídlo a pití. Cesta z Cartageny do Texasu trvá přes týden.“

Přikývnu, aby věděl, že ho vnímám.

„Možná ho ani nenapadne hledat tě ve Státech,“ pokračuje Silvo. „Člověk, pro kterého převáží, prý zajišťuje nové doklady, nocleh i práci. Neznám ho osobně, San. Tohle mi jen řekli.“

„Kolik za to bude chtít?“

„Budeš si to u něj muset odpracovat, ale levné to není.“

„Nemám jinou možnost než souhlasit,“ pokrčím rameny.

„Počkej, zavolám mu, kdy odplouvají. Je pátek.“ Silvo vytáhne telefon a popojde od nás dva kroky stranou.

„V USA se budeš mít líp,“ pohladí mě Alvaro po paži.

Ráda bych mu věřila, jenže sotva dokážu myslet dál než na dnešní den. Zůstanu stát vedle něj, dokud Silvo neskončí hovor, a sleduju jeho výraz, jako by mi z něj mohlo být předem jasné, jestli mám ještě nějakou naději.

Silvo mi nakonec dodá trochu odvahy tím, že je všechno domluvené, a odvede mě ke své staré motorce. Podá mi helmu, počká, než si ji nasadím, a pak mě nechá nasednout za sebe. Cestou zastaví u malého trhu, kde nakoupím sušenky, nějaké ovoce a další jídlo, které se hned nezkazí. K lahvím vody přihodím vlhčené ubrousky a všechno namačkám do batohu, aniž bych dokázala odhadnout, jestli mi zásoby vystačí.

Z další cesty si pamatuju jen útržky, jako bych ji sledovala zpovzdálí. Cítím Silvova záda, o která se opírám, i horký vzduch pod helmou, ale okolní ulice téměř nevnímám. Teprve pach ryb, nafty a moře mě přiměje zvednout hlavu. Za plotem se tyčí přístavní jeřáby a mezi nákladem zahlédnu bok obrovské lodi. Podle slunce vysoko nad námi musí být kolem poledne.

Zastavíme u malé zchátralé budovy, před níž postává pět mužů. Dva z nich mají za opaskem pistole a ani se je nesnaží skrýt, což mi připomene chlapy, kteří chodili k nám domů. Mimoděk se ještě pevněji chytím Silvovy košile.

Seskočí z motorky a natáhne ke mně ruku. Nechám si pomoct, sundám helmu a spolu s ním zamířím k budově. Pod zkoumavými pohledy té pětice sklopím oči, ale jeden z nich se při pohledu na Silva přece jen usměje.

„Silvo! Jak žiješ, kámo?“ pozdraví ho muž s pistolí a podá mu ruku. Z jejich přivítání je zřejmé, že se znají dobře, a mně se aspoň trochu uleví.

Silvo mu připomene jejich telefonickou domluvu a představí mě. Stojím těsně vedle něj a snažím se zachytit každé slovo.

Muž s pistolí se obrátí ke mně.

„V Americe si tě přebere muž se jménem Holden a všechno ostatní zařídí. Umíš anglicky?“

„Tak nějak jo,“ odpovím.

„To je výhoda. Většina dívek, co s tebou poplují, neumí ani slovo.“

„Ještě tě vyfotím, aby tě při příjezdu poznal.“

Přikývnu, zatímco Silvo vytáhne z kapsy starý umaštěný paragon a napíše na jeho rub svoje číslo.

„Ozvi se, až budeš v Americe, jo?“ Podá mi ho i s propiskou, kterou si bezmyšlenkovitě schovám do batohu. Pak ho obejmu tak pevně, až mě sám pohladí po zádech a popřeje mi hodně štěstí. S pláčem ho pustím a sleduju, jak si znovu nasazuje helmu.

Za odjíždějící motorkou se dívám, dokud nezmizí mezi auty. S jejím vzdáleným burácením odejde i poslední pocit, že je tu někdo na mé straně. Sevřu popruh batohu a ustoupím o krok od ozbrojeného muže. Kdyby po mně sáhl, pokusila bych se bránit, ale při pohledu na jeho společníky dobře vím, jak malou šanci bych měla.

„Jsem Santi. Neboj se. Neděláme to poprvé.“

„Sanaya,“ představím se mu, přestože mi jazyk skoro drhne o suché patro. Jeho ujišťování mi zatím nestačí, ale přinutím se zůstat na místě.

„Sundej si tu kšiltovku i mikinu a trochu si uprav vlasy,“ nařídí mi a vyndá telefon. Postavím se k oloupané zdi a nechám ho, aby mě několikrát vyfotil v kraťasech a tílku, nejdřív celou postavu a potom obličej. Na poznání by mu snad stačil jediný snímek, ale neodvážím se zeptat, k čemu potřebuje ty ostatní. Zatímco něco odesílá, natáhnu si mikinu zpátky a čekám, jestli si můj odjezd ještě nerozmyslí.

„Dobrý… Holden už o tobě ví. Popluješ s dalšími osmi dívkami. Pojď!“ mávne na mě a já ho následuju k obrovské lodi, na jejíž palubě jsou ve sloupcích vyrovnané kontejnery s různými názvy a barvami.

Batoh si tisknu k tělu a držím se Santimu za zády, abych ho v tom ruchu neztratila. Kolem projíždějí vysokozdvižné vozíky a mezi nimi přecházejí lidé, jejichž pohledům se snažím vyhýbat. Za jiných okolností by mě možná uklidňovalo, že tu nejsem sama. Teď ve mně každý cizí obličej vzbuzuje obavu, aby nepracoval pro Djaga a nezabije mě dřív, než se stihnu někam dostat.

Už jsme skoro u můstku vedoucího na palubu, když Santi náhle zpomalí. Zarazím se na poslední chvíli a špičkou boty mu zavadím o patu.

„Co je?“

Neodpoví, jen se zadívá někam za mě. Otočím hlavu a všimnu si tmavé dodávky, která právě vjíždí do přístavu. Je to obyčejné auto bez označení, jakých tu musí denně projet desítky, ale podle Santiho výrazu s ním něco není v pořádku. Přejede mi mráz po zádech, aniž bych tušila, kdo je uvnitř.

„Znáš je?“ zeptám se s nadějí, že mi řekne nějaké jméno a přestane se tvářit tak napjatě a vážně.

„Ne.“

„Tak proč na ně čumíš?“

„Protože tady nemají co dělat.“

Dodávka zpomalí a mně přestane záležet na všem ostatním. Přes hluk přístavu vnímám jen vlastní tep a tmavé auto, které se blíží naším směrem. Nemusím vidět, kdo sedí uvnitř, stačí mi představa, že mě Djago našel.

Možná mě jeho lidé celou dobu sledovali. Ohlédnu se po Santim, protože potřebuju, aby mi řekl, že se pletu, ale ten z auta nespouští oči.

Dveře na straně dodávky se otevřou.

„Do prdele,“ procedí Santi.

Nohy se mi podlomí a před očima mám znovu náš dům i tři těla na podlaze. Pokouším se nadechnout, jenže hrdlo jako by se mi stáhlo a já ze sebe nedostanu ani hlásku.

Santi mě chytne za zápěstí a strhne za hromadu dřevěných beden. Přikrčím se vedle něj a zapřu se dlaní o zem, abych nepřepadla na kolena. Srdce mi buší tak zběsile, až mě bolí na

hrudi, a nedokážu se rozhodnout, jestli chci sledovat, co se děje, nebo raději vůbec nic nevidět.

Z dodávky vystoupí dva muži, které neznám. Ještě pár vteřin je Santi oba pozoruje a potom zavrtí hlavou.

„V pohodě. Už vím, kdo to je."

„Kdo?"

Čekám na vysvětlení, ale Santi dál upírá zrak na auto, zatímco já si zarývám nehty do dlaní. Jeho náhlý klid mě spíš mate, než uklidňuje. Ještě před chvílí mě táhl do úkrytu, a teď bych měla uvěřit, že se vůbec nic neděje?

„Někdo, koho se nemusíš bát."

Přejede pohledem okolí a potom mě vytáhne na nohy.

Skoro běžím, abych mu stačila, a teprve na můstku se mi podaří trochu zklidnit dech. Ohlédnout se nedokážu ani po příchodu na palubu. Bojím se, že bych tu dodávku znovu uviděla a nohy by mě tentokrát už neunesly.

Santi mě vede úzkými průchody mezi kontejnery, jejichž stěny nám zakrývají výhled z paluby. Nakonec zastaví u jednoho otevřeného a ukáže dovnitř. V oceli jsou drobné větrací otvory, podél stěn rozložené matrace a za prahem sedí dívky, se kterými mám strávit celou plavbu. Pohledem přejedu tu stísněnou bednu a snažím se přijmout, že právě tohle bude můj pokoj na následujících několik dnů.

Napočítám jich tam osm. Jedna si otírá nos do rukávu, ostatní ke mně jen zvednou hlavu, jako by už neměly sílu na další otázky.

Působí tak mladě a vyděšeně, že si vedle nich ve svých dvaadvaceti připadám nejstarší. Některým možná není ani osmnáct, přestože podle obličeje to určit nedokážu. Zaváhám na prahu, ale Santi mi položí ruku mezi lopatky a pobídne mě dovnitř.

„Jsi poslední. Za chvíli zamykám," řekne. Ukáže ke dvěma kýblům s víky v zadním rohu. „Záchod. Pití je vedle v sudu, naběračka visí na něm. Kdo nemá láhev, vezme si jednu z těch prázdných." Pak se podívá na nás všechny. „Vyplouváme až zítra večer. Otevřu vám v neděli dopoledne, až budeme na otevřeném moři. Přinesu i jídlo, do té doby musíte vystačit s tím, co máte."

Je teprve pátek a čekají nás tu dvě noci bez možnosti vyjít ven. Ohlédnu se ke dveřím, odkud pořád slyším ruch přístavu, jenže s ním si vybavím i všechno, co se za poslední hodiny stalo.

Vyberu si místo na matraci nejblíž ke dveřím a přitisknu si batoh k hrudníku. Jakmile zvenčí cvakne zámek, dojde mi, jak snadno jsem svěřila svůj život úplně cizím lidem. Silvo už je pryč a v Americe neznám vůbec nikoho. *Co když tam na nás Holden čekat nebude, nebo nás nechá bez pomoci?*

Z dokladů mám v batohu pouze kolumbijskou občanku. Pas jsem nikdy nevlastnila a o vízu si můžu nechat zdát, takže ani nevím, co bych řekla, kdyby mě zastavili úředníci. Budou chtít vůbec slyšet, proč jsem utekla? Představa, že by mě poslali zpátky, mě přiměje přitisknout si batoh ještě pevněji k tělu.

21